

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

«Διὰ Γυναικὸς Πηγάζει Τὰ Κρείττω»

Ὅραματα...
Θαύματα...

Δράσεις...
Παρεμβάσεις...

• Ἐλπίδα • Συνεργασία • Τόλμη

«ΑΓΙΟΣ ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ Ο ΕΛΕΗΜΩΝ»

Ἐπίσκεψη - Προσκύνημα στο εἰδικὸ Κατάστημα Κράτησης Νέων Βόλου (ε')

Σάββατο, 9η Μαρτίου 2013 πολ.ἡμ.

Ἡ Ἀνακοίνωση γιὰ τὴν Ἐπίσκεψη-Προσκύνημα στοῦ Εἰδικοῦ Κατάστημα Κράτησης Νέων Βόλου εἶχε ἀναρτηθῆ ἀρκετὰ νωρίς.

Οἱ ἀφηγήσεις ἀπὸ τὶς προηγουμένους ἀνάλογες ἐξορμήσεις συνέτειναν στοῦ νὰ εἶναι αὐτὴ τὴν φορὰ ἢ συμμετοχὴ ἰδιαίτερα ἀυξημένη, τόσο ὥστε νὰ χρειασθῆ γιὰ πρώτη φορὰ καὶ δεῦτερο πούλμαν.

Ἰδιαίτερα παρηγορητικὸ καὶ ἐλπιδοφόρο τὸ μεγάλο ποσοστὸ νεολαίας, χωρὶς νὰ λείπουν καὶ οἱ μεγαλύτεροι...

Ἐπίσης, ἰδιαίτερα ἐνισχυτικὴ καὶ συμβολικὴ ἢ συμμετοχὴ σεβαστῶν

καὶ ἀγαπητῶν Ἀντιπροσώπων τῆς Τοπικῆς Αὐτοδιοίκησης τοῦ Δήμου Φυλῆς: κ. Κωνσταντῖνος Σκαμαντζούρας, κ. Παρασκευὴ Λιάκου-Γκάγκοση, κ. Θεοδώρα Αὐγέρη...

* * *

Σάββατο πρωὶ μὲ ψιλόβροχο. Τὸ χαρούμενο σμάρι τῶν παράδοξων Προσκυνητῶν μαζευτήκαμε, ἐπιβίβα-στήκαμε, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Θεοφιλέστατο Κυπριανὸ καὶ ἀφεθήκαμε στοῦ Ἐλεος τοῦ Θεοῦ, ποῦ θὰ μᾶς “κατεδίωκε” μὲ ἓνα πρωτόγνωρο τρόπο, ὀλόκληρη τὴν ἡμέρα.

Τὸ πρῶτο μέρος τοῦ ταξιδιοῦ μας μέχρι τὸν Βόλο, ὄριακοῦ γιὰ μονοήμερη διεκπεραίωση, ὅπως μᾶς πληροφόρησε ὁ συμπαθὴς ὁδηγός μας κ. Δημήτρης, ἀπετέλεσε μὴ προετοιμασία, γιὰ νὰ δεχθοῦμε τὴν Εὐλογία τοῦ Οὐρανοῦ.

Ἐμοιαζε κάπως σὰν τὴν Θεία Μετάληψη, ποῦ διαβάζουμε πρὶν κοινωνήσουμε. Ὁ Ποιμένας προετοίμαζε τὰ “προβατάκια” του καὶ τὰ “ἔβασκε σὲ χλοερὸς τόπους”, μὲ προσευχὴ καὶ μὲ “χλόη” χορταστικὴ κατάλληλα κείμενα, τὰ ὅποια διάβαζε καὶ ἀνέλυε ἀκούραστα καὶ μὲ “φλογέρα” γλυκὴ τὶς ψαλμωδίες τῶν Μοναζουσῶν.

Δύο μορφές ξεχώρισαν φωτεινὲς μέσα ἀπὸ τὰ ἐμπνευσμένα κείμενα:

• Ο Άγιος Μάρτυς Τηλέμαχος (1η Ιανουαρίου), ο οποίος με την γενναιότητα και την αυτοθυσία του άλλαξε την ροή της ιστορίας(!) και συγκεκριμένα σταμάτησε το 404 την άπάν-θρωπη συνήθεια των μονομαχιών. Και μία μικρή πράξη αυτοθυσίας μπορεί και σήμερα να αλλάξει το κλίμα της κρίσεως...

• Η Σύρια πρόσφυγας Ζιχάν, συγκινητική και καυστικά έλεγκτική για την σύγχρονη έλληνική(;) πραγματικότητα. Μια σκηνή από την πρόσφατη περιπέτειά της συγκλόνισε τις ψυχές των Προσκυνητών: Ένα άθλιο φουσκωτό, μέσα σε μια φουρτουνιασμένη θάλασσα και δύο χέρια, τὰ χέρια της Ζιχάν, σηκωμένα ψηλά και κρατώντας το τετράχρονο κοριτσάκι της, το μικρότερο από τὰ ἔξι(!) παιδιά της. Πράξη έμπνευσμένη από την μητρική αγάπη, προκειμένου να προκαλέσει οίκτο, κάποιο μικρό ρήγμα στις πέτρινες καρδιές που δεν άφηναν την σχεδία τους να σωθεί στην στεριά, μαζί με τις 30 ψυχές που κουβαλούσε...

***

Το ταξίδι συνεχίστηκε μέσα σε ύμνους και “ώδεις πνευματικές” και μετά από σύντομη στάση και κάποιες αναμενόμενες δυσκολίες, έφ’ όσον «όπου δρᾶσις εκεί και αντίδρασις», φθάσαμε στον προορισμό μας αισίως το μεσημέρι.

- Μαζί με τον ουρανὸ που ξαφνικά άνοιξε και έγινε άνοιξιάτικος, άνοιξαν και οί βαριές, σιδερένιες πόρτες του Καταστήματος και ένα χαρούμενο πρόσωπο άνέτρεψε την κατάθλιψη που είχε αρχίσει να κυριεύει τους πιὸ άπειρους. Ο Διευθυντής του Καταστήματος κ. Βασίλης, ένας συμπαθέστατος και ευγενέστατος νεαρός άνδρας με καλωσυνάτο πρόσωπο και “άλλο” τρόπο σκέψης για την αντιμετώπιση των δυστυχημένων και “άνυπεράσπιστων”, όπως τὰ χαρακτήρισε, παιδιών, που έχει υπό την επίβλεψή του, μάλλον υπό την προστασία του.

«**Αν δώσεις βία, θὰ εισπράξεις βία**», μᾶς εξηγεί, «**κι αν δώσεις αγάπη θὰ εισπράξεις αγάπη...**, και **ἐμεῖς προτιμήσαμε τὸ δεύτερο**»...

“Ολο τὸ προσωπικὸ παρόν, ανεξαρτήτως βάρδιας, “τιμῆς ἕνεκεν”, όπως μάθαμε αργότερα...”

- Ο Διευθυντής προσκάλεσε φιλόφρονα στὸ γραφεῖο του τὸν Θεοφιλέστατο και τὴν συνοδία του. Από τὰ γεμάτα ευγνωμοσύνη λόγια του καταλάβαμε πόσο ἐκτιμᾷ τὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας μας διὰ μέσου του Συλλόγου μας «Άγιος Φιλάρετος»...

***

Μετὰ από ολιγόλεπτη άναμονή στον στενὸ διάδρομο ὑποδοχῆς, οί πόρτες ξεκλείδωσαν διαδοχικά και ἡ μικρή, καταθλιπτική, τετράγωνη αὐλίτσα του Καταστήματος, περικυκλωμένη από άγκαθωτὸ ἠλεκτροφόρο σύρμα και φρουρούς, ὑποδέχθηκε τὸ μουδιασμένο σμάρι των Προσκυνητών.

Οί θάλαμοι άνοιξαν και τὰ **ἐξιλαστήρια θύματα** μιᾶς βαθεῖα άμαρτωλῆς και άσύγκριτα ἔνοχώτερης κοινωνίας φάνηκαν και στάθηκαν με συστολή και κάποια άπορία άπέναντί της, σε μιᾶ άνιση ὅπωςδήποτε ...**άναμέτρηση**. Ἡ ζυγαριά τῆς θείας δικαιοσύνης ἔγερνε σαφῶς ὑπὲρ αὐτῶν...

Μετὰ τὰ λίγα, αλλά ειλικρινῆ και ἐγκάρδια λόγια παρηγοριᾶς και αγάπης, που τους άπηύθηνε ὁ Θεοφιλέστατος, ἕνα ἕνα τὰ νεαρά άνήλικα άγόρια (15-21 ἔτων), περνούσαν για να πάρουν τὸ πολὺ μικρὸ ὑλικὸ δῶρο και τὴν μεγάλη, πολὺ μεγάλη πνευματική Εὐλογία, από τὰ χέρια του.

Και τότε όλοι αισθάνθηκαν τὸ “ἄγγιγμα τοῦ Θεοῦ”!...

• Ὁ Θεοφιλέστατος, ὅπως συνηθίζει πάντοτε, ἀγκάλιαζε μὲ πατρικὴ στοργή και ἔδινε τὸν ἀσπασμὸ τῆς εὐλικρινοῦς Ἀγάπης του σὲ ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ πληγωμένα και πονεμένα “προβατάκια” του. Οἱ διαθέσεις ἄλλαζαν θαυματουργικά και τὰ ἀπορημένα, σκληρά, ἀτίθασα, ἀδιάφορα, κάποτε εἰρωνικά πρόσωπα χαμογελοῦσαν ἀμέσως εὐτυχισμένα σὰν ἄκακα παιδάκια και δέχονταν μὲ χαρὰ και συχνὰ μὲ συγκίνηση και δάκρυα, ὄχι τόσο τὰ λιγοστὰ εἶδη πρώτης

ἀνάγκης, ὅσο αὐτὸ πὸν κυρίως τοὺς ἔλειπε κάνοντάς τα κυριολεκτικά νὰ ἀσφυκτιοῦν: **τὴν πατρικὴ στοργή και τὴν ἀνιδιοτελή, “μητρικὴ” περισσότερο, Ἀγάπη.**

Ἡ συγκίνηση ἢ καλύτερα κατάνυξη πέρασαν σιγὰ σιγὰ σὲ ὅλους και ἡ διάχυτη πλούσια Χάρις τοῦ Θεοῦ πὸν γέμισε τὸν χῶρο, ἄγγιξε φανερά τις καρδιές και ἔκανε πολλὰ μάτια και καρδιές νὰ βουρκώσουν και νὰ μείνουν ἔτσι ἐπὶ δύο περίπου ὥρες πὸν διήρκεσε ἡ “μυσταγωγία” αὐτή.

Ἡ στενή, ξερή, ἀσφαλτοστρωμένη αὐλίτσα εἶχε μεταμορφωθεῖ στὴν κυριολεξία και θύμιζε τώρα, -και μῆπως δὲν ἦταν;- τὴν Ἁγία Αὐλή τοῦ Ἱεροῦ Γολγοθᾶ και τοῦ Παναγίου Τάφου...

Οἱ Μοναχὲς ἔψελναν ἀδιάκοπα και τὰ Ἀναστάσιμα τροπάρια εἶχαν φέρε τὴν Πασχαλιὰ πρῶϊμα, ἀλλὰ πολὺ πραγματικά μέσα σ’ αὐτὸν τὸν ἐπίγειο ...Ἄδη «Ἀναστάσεως ἡμέρα, ...συχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει...».

• **Και** ἁφνικὰ ἕνας “διάκονος” τῆς μυστικῆς αὐτῆς τελετουργίας, ἕνα ἀπὸ τὰ κρατούμενα θύματα, σήκωσε τὸ χέρι του, σὰν σὲ δέηση και ἀπηύθυνε χαιρετισμὸ και εἰρηνικὴ και γεμάτη

ποιητικὴ εὐαισθησία εὐγνωμοσύνη πρὸς τοὺς Προσκυνητές, οἱ ὅποιοι δέχθηκαν ἀπρόσμενα, μέσα σὲ λίγα λόγια τὴν Χάρις ἀπὸ “ὄλο τὸ Εὐαγγέλιο”, ὅπως χαρακτηριστικά ὁμολόγησε κάποιος ἀπὸ αὐτούς:

«Εὐχαριστοῦμε πὸν ἦλθατε ἐδῶ και μοιράζεσθε αὐτὴν τὴν πανέμορφη ἡμέρα μὲ ἐμᾶς.

Ξέρετε ὅτι ἐμεῖς ἔχουμε ἀνάγκη (ἀπὸ τὴν παρουσία σας αὐτῇ). Γιὰ ἐμᾶς εἶστε τὸ πιὸ ὠραῖο πρᾶγμα πὸν βλέπουμε ἐδῶ στὴν φυλακή...

Ξέρετε, στὴν ζωὴ ὑπάρχουν δύο δρόμοι: τὸ Φῶς και τὸ σκοτάδι. Ὅμως πάντα νὰ θυμόμαστε ὅτι εἶπε ὁ Ἰησοῦς Χριστός: “Ἐγὼ εἶμαι τὸ Φῶς τοῦ κόσμου και ὅποιος μὲ ἀκολουθεῖ δὲν θὰ πλανηθεῖ στὸ σκοτάδι, ἀλλὰ θὰ ἔχει τὸ Φῶς, πὸν ὀδηγεῖ στὴ Ζωή!”...».

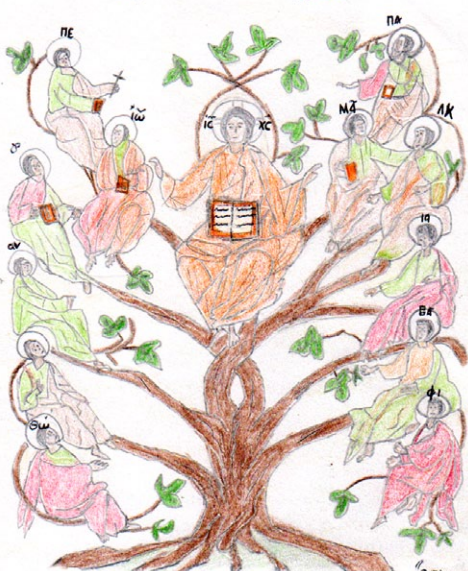
Λίγοι μπόρεσαν νὰ συγκρατήσουν τὰ δάκρυά τους και κανένας τὸν θαυμασμὸ, τὰ δίκαια χειροκροτήματα και τις ἐπευφημίες πὸν ἀκολούθησαν και ἔνωσαν ὅλους ἐμᾶς σὲ ἕνα.

Στὸ τέλος μᾶς παρέδωσε, ἐκ μέρους ὄλων, ἕνα θαυμάσιο εἰκονογραφικὸ ἰχνογράφημά του, πὸν εἶχε ζωγραφίσει στὸν λίγο χρόνο ἀναμονῆς στὰ κελλιά πρὶν μᾶς συναντήσουν στὴν αὐλή! Ἀπεικονίζεται ἡ Ἄμπελος - ὁ Χριστός και τὰ σχετικὰ λόγια Του...

ΤΟΤΕ Ο ΙΗΣΟΥΣ ΤΟΥΣ ΗΛΙΞΕ ΠΑΛΙ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΕΙΠΕ «ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ ΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΟΠΟΙΟΣ ΜΕ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ ΔΕΝ ΘΑ ΠΛΑΝΗΤΑΙ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΑΛΛΑ ΘΑ ΕΧΕΙ ΤΟ ΦΩΣ ΠΟΥ ΟΔΗΓΕΙ ΣΤΗ ΖΩΗ»

Η ΑΓΙΑ

ΠΕΛΟΣ

• Η ώρα πέρασε σαν αστραπή και τὰ παιδιά, πού εἶχαν γίνει τὰ παιδιά μας και τὰ ἀδελφία μας, μᾶς ἀποχαιρετοῦσαν ἐνῶ ἐπέστρεφαν στοὺς καταθλιπτικούς, στενοὺς θαλάμους τους, στέλνοντάς μας φιλιά και εὐχές γιὰ καλὸ ταξίδι και σύντομη ἐπάνοδο...

Ἡ τελευταία δὲ σκηνὴ πού ἐξελίχθηκε κατὰ τὴν δική μας ἀνόρεχτη(!) ἀναχώρηση ἀπὸ τὴν μικρὴ παραδεισένια πιά αὐλή, ἦταν τὸ ζενίθ τῆς ὅλης ἐκπληκτικῆς αὐτῆς ἐμπειρίας.

Τὰ παιδιά εἶχαν πιάσει στριμωγμένα τὰ καγκελόφρακτα παράθυρα και μὲ τὰ χέρια ἔξω νὰ χαιρετοῦν, ὅλα μαζί φώναζαν, μὲ σπαστὰ ἑλληνικά, ἀλλὰ και καθένα στὴν γλώσσα του (22 συνολικά ἐθνότητες!...): «*Εὐχαριστοῦμε!... καλὸ ταξίδι!... νὰ ξανάρθετε!... καλὴ ἀντάμωση!... μὴ μᾶς ξεχνᾶτε!... καλὸ δρόμο!...*»...

Πεντηκοστή!...

Πόσα ἀπὸ αὐτὰ ἔκλαιγαν μαζί μας; Κανείς δὲν ξέρει, γιὰτί ἐμεῖς δὲν μπορούσαμε νὰ δοῦμε πιά μέσα ἀπὸ τὰ διάφρακτα παράθυρα...

Ἡ ἐπιστροφή, γεμάτη ἀπὸ τις πρόσφατες, βαθειὰ χαραγμένες στὴν καρδιά και τὴν μνήμη εἰκόνες, ὀλοκλήρωσε τὴν “καταιγίδα” τῶν Εὐλογιῶν μὲ τὸ Προσκύνημα στὴν ἱστορικὴ Μονὴ τῆς Παναγίας τῆς Ξενιάς, κοντὰ στὸν Ἄλμυρὸ Βόλου.

Ἡ προσκύνηση τοῦ τμήματος τῆς Ἀγίας Ζώνης τῆς Θεοτόκου, ἀλλὰ και τῆς θαυματουργοῦ ἐφέστιας Εἰκόνας Τῆς στάθηκε μία ἀκόμη μεγάλη Εὐλογία.

• **Τέλος**, σὲ ὅσους ἀξιώθηκαν νὰ ἀποδεχθοῦν τὴν κλήση και νὰ προσφέρουν *λίγο ἀπὸ τὸν χρόνο τῆς ζωῆς τους στὴν Ἀγάπη*, ἀντιπροσφέρθηκαν κατὰ τὸ ταξίδι τοῦ γυρισμοῦ ἀπὸ τὸν Θεοφιλέστατο *Διαμάντια ἀπὸ τὸ ὄρυχειο τῆς Ἀγάπης!*...

Οἱ κουρασμένοι σωματικά, ἀλλὰ ἀνανεωμένοι και πλουτισμένοι πνευματικά Προσκυνητὲς ἔφθασαν κατὰ τις 9 μ.μ., μόλις τέλειωσαν τὸν ἐν πορείᾳ Ἑσπερινὸ (Ἀναστάσεως - Μελλούσης Κρίσεως), στὴν βάση τους, τὸ Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Κυπριανοῦ, και ἀφοῦ ἀντάλλαξαν τὸν ἀσπασμὸ τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης, χωρίστηκαν μὲν σωματικά, συνδεμένοι ὅμως βαθύτερα και ἰσχυρότερα πνευματικά, μὲ τὸν σύνδεσμο τῆς τελειότητος· τὴν ἐν Χριστῷ Ἀγάπη...

25.2.2013 ἐκ. ἡμ.
+ Μ.Γ.Α.

